

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ
ΟΙ
**ΜΥΣΤΙΚΟΙ
ΕΠΤΑ**

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

*Enid
Blyton*

1

Σχέδια για μια συνάντηση των Μυστικών Εφτά

«Θα ήταν ωραία να γινόταν μια συνάντηση των Μυστικών Εφτά» είπε ο Πίτερ στην Τζάνετ. «Έχουμε να συναντηθούμε πολύ καιρό».

«Και βέβαια!» απάντησε η Τζάνετ, κλείνοντας με θόρυβο το βιβλίο που κρατούσε. «Δεν είναι ότι έχουμε ξεχάσει την ομάδα μας, Πίτερ, αλλά είχαμε να κάνουμε ένα σωρό θαυμάσια πράγματα στις χριστουγεννιάτικες διακοπές, που δεν βρήκαμε τον χρόνο για μια συνάντηση».

«Να βρούμε χρόνο» είπε ο Πίτερ. «Δεν έχει αξία η μυστική ομάδα μας, αν δεν αναλαμβάνει δράση. Εγώ λέω να ειδοποιήσουμε και τους άλλους».

«Πέντε σημειώματα για γράψιμο...» γκρίνιαξε η Τζάνετ. «Είσαι πιο γρήγορος στο γράψιμο από μένα, Πίτερ, γι' αυτό εσύ θα γράψεις τα τρία και εγώ τα δύο».

Γουφ! γάβγισε ο Σκάμπερ, το χρυσόμαλλο σπάνιελ.

«Ναι, ξέρω ότι κι εσύ θα ήθελες να γράψεις ένα εάν

μπορούσες» του είπε η Τζάνετ, χαϊδεύοντάς του απαλά το κεφάλι. «Μπορείς, όμως, να παραδώσεις κάποιο από αυτά, κουβαλώντας το με το στόμα σου. Αυτή θα είναι η αποστολή σου, Σκάμπερ».

«Τι θα τους γράψουμε;» ρώτησε ο Πίτερ, παίρνοντας μια κόλλα χαρτί ενώ μασουλούσε την άκρη του μολυβιού του, στην προσπάθειά του να βρει τις κατάλληλες λέξεις.

«Λοιπόν, νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να τους πούμε να έρθουν εδώ» είπε η Τζάνετ. «Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την παλιά αποθήκη στην άκρη του κήπου για τη συνάντησή μας. Η μαμά μάς αφήνει να παίζουμε εκεί τον χειμώνα, γιατί είναι δίπλα στον καυστήρα που ζεσταίνει το θερμοκήπιο και έχει αρκετή ζέστη».

«Ωραία» είπε ο αδελφός της και έσκυψε στο χαρτί του. «Θα γράψω εγώ το πρώτο σημείωμα, Τζάνετ, και μετά εσύ το αντιγράφεις. Λοιπόν, θέλουμε ένα για την Παμ, ένα για τον Τζακ, ένα για τον Κόλιν, ένα για την Μπάρμπαρα – ποιος είναι ο έβδομος; Τον ξέχασα!»

«Ο Τζορτζ!» συμπλήρωσε η Τζάνετ. «Η Παμ, ο Κόλιν, ο Τζακ, η Μπάρμπαρα, ο Τζορτζ, εσύ και εγώ, είμαστε οι εφτά – οι Μυστικοί Εφτά». Ακούγεται πολύ ωραίο, έτσι δεν είναι;»

Την ιδέα για την ομάδα των εφτά, την είχαν σκεφτεί πρώτοι ο Πίτερ και η Τζάνετ. Πίστευαν ότι θα είχε πλάκα να έχουν μια ομάδα από κορίτσια και αγόρια, που θα ήξεραν ένα σύνθημα και θα φορούσαν ένα σήμα – μια κονκάρδα με τα αρχικά Μ.Ε.

«Έτοιμο!» είπε ο Πίτερ, δίνοντας το χαρτί που έγραψε στην Τζάνετ. «Μπορείς να το αντιγράψεις τώρα».

«Πειράζει αν δεν το γράψω με καλλιγραφικά γράμματα;» ρώτησε το κορίτσι. «Αργοπορώ όταν πρέπει να γράψω έτσι».

«Εντάξει, αρκεί να διαβάζεται» συμφώνησε ο Πίτερ. «Άλλωστε, δεν θα το στείλουμε με το ταχυδρομείο...»

Η Τζάνετ άρχισε να διαβάζει αυτά που είχε γράψει ο αδελφός της.

*ΠΡΟΣΟΧΗ! Οι Μυστικοί Εφτά έχουν συνάντηση
αύριο το πρωί στις 10 στην αποθήκη, στο βάθος
του κήπου μας. Σύνθημα απαραίτητο!*

«Οχ! Ποιο ήταν το τελευταίο μας σύνθημα;» ρώτησε ανήσυχη η Τζάνετ. «Έχουμε τόσο καιρό να συναντηθούμε που το ξέχασα».

«Είσαι τυχερή που έχεις εμένα να σου το θυμίζω!» είπε ο Πίτερ. «Το τελευταίο μας σύνθημα ήταν “Βεντσεσλάς”, γιατί θέλαμε κάποιο που να ταιριάζει με τα Χριστούγεννα. Δεν περίμενα πως θα το ξεχνούσες τόσο γρήγορα...»

«Μα, ναι! Ο καλός βασιλιάς Βεντσεσλάς!» είπε η αδελφή του. «Θεέ μου» πρόσθεσε «με την αφηρημάδα μου έκανα κιόλας ένα λάθος σ' αυτό το σημείωμα. Δεν πρέπει να μιλάω όταν γράφω!»

Έπεσε σιωπή καθώς τα δύο παιδιά έγραφαν τα σημειώματά τους. Η Τζάνετ έγραφε πάντα με την άκρη

της γλώσσας της έξω και αυτό την έκανε να φαίνεται πολύ αστεία. Η ίδια έλεγε ότι δεν μπορούσε να γράψει σωστά, αν δεν είχε τη γλώσσα της έξω, και γι' αυτό δεν της έκαναν παρατήρηση.

Ο Πίτερ τελείωσε πρώτος. Άφησε τον Σκάμπερ να σαλιώσει τους φακέλους. Ήταν πολύ καλός σ' αυτό, αφού είχε μια τόσο μεγάλη και υγρή γλώσσα.

«Είσαι ένας πολύ σαλιάρης σκύλος!» είπε γελώντας ο Πίτερ. «Πρέπει να είσαι ευχαριστημένος που έχεις τέτοια πράγματα να σαλιώνεις. Είναι κρίμα που δεν βάζουμε γραμματόσημα στις επιστολές, αλλιώς θα μπορούσες να βάζεις σάλιο και σ' αυτά».

«Τώρα πρέπει να βγούμε έξω να μοιράσουμε τα μυστικά γράμματα;» ρώτησε η Τζάνετ. «Η μαμά είπε ότι μπορούμε να βγούμε – είναι ένα όμορφο ηλιόλουστο πρωινό, αν και κάνει αρκετό κρύο».

Γαβ! Γαβ! έκανε ο Σκάμπερ, μόλις άκουσε τη λέξη «έξω».

Έτρεξε στην πόρτα και άρχισε να την ξύνει ανυπόμονα με τις πατούσες του.

Οι τρεις τους βγήκαν στο χιόνι. Ήταν πολύ όμορφα. Ξεκίνησαν από τον Κόλιν. Δεν τον βρήκαν, όμως, στο σπίτι του κι έτσι άφησαν το σημείωμα στη μητέρα του. Μετά πήγαν στον Τζορτζ, ο οποίος ενθουσιάστηκε πολύ με την ιδέα της συνάντησης στην αποθήκη.

Στο σπίτι της Παμ ήταν και ο Τζακ, κι έτσι ο Πίτερ έδωσε και στους δύο τα σημειώματά τους. Τελευταία έμεινε η Μπάρμπαρα, η οποία όμως έλειπε.

«Ατυχία!» μουρμούρισε ο Πίτερ.

Χάρηκε, όμως, όταν έμαθε πως θα επέστρεφε το ίδιο βράδυ.

«Θα μπορούσε να έρθει να μας δει αύριο το πρωί;» ρώτησε τη μητέρα της Μπάρμπαρα.

Εκείνη του απάντησε καταφατικά.

«Λοιπόν, τα μοιράσαμε όλα» είπε η Τζάνετ καθώς επέστρεφαν σπίτι. «Έλα, Σκάμπερ, πάμε μια βόλτα στο πάρκο».

Πέρασαν υπέροχα στο πάρκο, παίζοντας χιονοπόλεμο και γλιστρώντας πάνω στο αφράτο, στιλπνό χιόνι.

Ο Σκάμπερ ανακάλυψε μια παγωμένη λιμνούλα. Προσπάθησε να περπατήσει πάνω στον πάγο, αλλά τα πόδια του γλιστρούσαν. Πάσχισε να κρατηθεί όρθιος, αλλά δεν τα κατάφερε. Τελικά τα παιδιά, γελώντας, τον τράβηξαν έξω από τη λιμνούλα.

Ο Σκάμπερ ήταν θυμωμένος. Γύρισε το κεφάλι του και γρύλισε. Δεν καταλάβαινε τίποτα. Το καλοκαίρι εκεί μπορούσε να πίνει νερό και να πλατσουρίζει, ενώ τώρα δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος. Κάτι παράξενο είχε συμβεί και δεν του άρεσε καθόλου.

Το απόγευμα τα δύο αδέλφια και ο Σκάμπερ πήγαν στην παλιά αποθήκη. Είχε πολλή ζεστή επειδή εκεί κοντά δούλευε ο καυστήρας που ζέσταινε το μεγάλο θερμοκήπιο. Ο Πίτερ κοίταξε τριγύρω.

«Φαίνεται πολύ άνετο μέρος. Να βάλουμε μερικές κούτες για καθίσματα και να χρησιμοποιήσουμε και μερικά απ' αυτά τα παλιά μαξιλάρια του κήπου. Θα ρωτή-

σουμε τη μαμά αν μπορούμε να έχουμε λίγη λεμονάδα ή κάποιον άλλο χυμό και μερικά μπισκότα. Θα οργανώσουμε μια τέλεια συνάντηση».

Τράβηξαν έξω μερικές κούτες και τακτοποίησαν τα παλιά μαξιλάρια. Άπλωσαν κάτω σακιά αντί για χαλί και η Τζάνετ καθάρισε ένα μικρό ράφι για να βάλουν πάνω τη λεμονάδα και τα μπισκότα, στην περίπτωση που τους τα ετοίμαζε η μητέρα τους.

«Υπάρχουν μόνο πέντε κούτες στις οποίες μπορεί να καθίσει κανείς» είπε ο Πίτερ. «Κάποιοι θα πρέπει να βολευτούν στο πάτωμα».

«Όχι, όχι! Υπάρχουν δύο τεράστιες γλάστρες εκεί πέρα» είπε η αδελφή του. «Αν τις τραβήξουμε έξω και τις αναποδογυρίσουμε θα γίνουν τέλειο κάθισμα. Έτσι, με τις πέντε κούτες και τις δύο γλάστρες, υπάρχουν θέσεις για όλους».

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι για το τσάι.

«Φαίνεται ότι τελειώσαμε πάνω στην ώρα» είπε ο Πίτερ. «Μένει ακόμα ένα πράγμα να κάνω απόψε, Τζάνετ».

«Τι;» ρώτησε το κορίτσι.

«Θα σχεδιάσω δύο μεγάλα γράμματα, ένα Μι και ένα Έψιλον» είπε το αγόρι. «Θα τα βάψω πράσινα, θα τα κολλήσω σε χαρτόνι και θα το κρεμάσω στην πόρτα της αποθήκης».

«Ναι, ναι! Μ.Ε. – Μυστικοί Εφτά!» είπε ενθουσιασμένη η Τζάνετ. «Καταπληκτική ιδέα».

2

Η ομάδα των Μυστικών Εφτά

Το επόμενο πρωί, τα πέντε παιδιά πήραν τον δρόμο για τον Παλιό Μύλο – όπως έλεγαν το σπίτι όπου ζούσαν ο Πίτερ και η Τζάνετ. Το όνομα αυτό το είχε πάρει από έναν μύλο που βρισκόταν μισοερειπωμένος και εγκαταλελειμμένος σε έναν κοντινό λόφο.

Ο Τζορτζ έφτασε πρώτος. Διέσχισε τον κήπο και πλησίασε στην αποθήκη. Το πρώτο πράγμα που είδε ήταν το σήμα Μ.Ε. στην πόρτα. Τραβούσε το μάτι με τα μεγάλα, φωτεινά, πράσινα γράμματα. Χτύπησε την πόρτα. Ησυχία. Χτύπησε ξανά. Ούτε και τώρα πήρε απάντηση, παρόλο που ήταν βέβαιος ότι ο Πίτερ και η Τζάνετ ήταν εκεί. Ήταν σίγουρος ότι είχε διακρίνει το πρόσωπο του κοριτσιού στο μικρό παράθυρο της αποθήκης. Άκουσε ένα ρουθούνισμα κάτω από την πόρτα. Αυτός πρέπει να ήταν ο Σκάμπερ. Ξαναχτύπησε επίμονα.

«Πες επιτέλους το σύνθημα, χαζούλιακα!» ακούστηκε από μέσα ανυπόμονη η φωνή του Πίτερ.

«Οχ, το ξέχασα!» είπε ο Τζορτζ. «Βεντσεσλάς».

Η πόρτα άνοιξε αμέσως. Ο Τζορτζ χαμογέλασε πλατιά και μπήκε μέσα. Κοίταξε τριγύρω.

«Είναι πολύ ωραία. Εδώ θα συναντιόμαστε τώρα;»

«Ναι. Είναι άνετα και ζεστά» είπε ο Πίτερ. «Πού είναι το σήμα σου – η κονκάρδα με τα αρχικά Μ.Ε.;»

«Να πάρει η ευχή... το ξέχασα!» μουρμούρισε ο Τζορτζ. «Ελπίζω να μην το έχω χάσει».

«Δεν είσαι και πολύ σωστό μέλος» είπε αυστηρά η Τζάνετ. «Ξέχασες το σύνθημα, έχασες και το σήμα σου...»

«Λυπάμαι» απολογήθηκε ο Τζορτζ. «Για να πω την αλήθεια, σχεδόν έχω ξεχάσει και τη μυστική ομάδα μας».

«Τότε δεν αξίζεις να ανήκεις σ' αυτή» τον αποπήρε ο Πίτερ.

«Δεν φταίω εγώ... Είχαμε τόσο καιρό να συναντηθούμε! Νομίζω...»

Νέο χτύπημα στην πόρτα. Ήταν η Παμ και η Μπάρμπα. Επικράτησε ησυχία στην αποθήκη. Όλοι περίμεναν να ακούσουν το σύνθημα.

«Βεντσεσλάς!» είπε σφυριχτά η Μπάρμπα με τόσο παράξενη φωνή, που τους έκανε να αναπηδήσουν.

«Βεντσεσλάς!» ψιθύρισε και η Παμ.

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα και τα δύο κορίτσια μπήκαν στην αποθήκη.

«Ωραία! Και οι δυο φοράτε τα σήματά σας» παρατήρησε ο Πίτερ ευχαριστημένος. «Πού είναι ο Κόλιν και ο Τζακ; Έχουν αργήσει».

Ο Τζακ περίμενε τον Κόλιν στην αυλόπορτα. Είχε ξεχάσει το σύνθημα! Χριστέ μου, ποιο θα μπορούσε να εί-

ναι; Σκεφτόταν ένα σωρό λέξεις: Βηθλεέμ, Αϊ-Βασίλης, ποιο μπορεί να ήταν; Θυμόταν μόνο ότι ήταν κάτι που είχε σχέση με τα χριστουγεννιάτικα κάλαντα. Δεν τον ενθουσίαζε η ιδέα να πάει στον τόπο της συνάντησης χωρίς να θυμάται το σύνθημα. Ο Πίτερ μπορούσε να γίνει πολύ αυστηρός, και στον Τζακ δεν άρεσε καθόλου να του κάνουν παρατηρήσεις μπροστά σε άλλους, γι' αυτό έστυβε το μυαλό του να βρει τη σωστή λέξη. Είδε από μακριά τον Κόλιν να έρχεται και αποφάσισε να τον περιμένει. Αυτός θα ήξερε οπωσδήποτε το σύνθημα.

«Γεια!» χαιρέτησε ο Κόλιν πλησιάζοντας. «Είδες κανέναν από τους άλλους;»

«Η Παμ και η Μπάρμπαρα είναι κιόλας μέσα» απάντησε ο Τζακ. «Κόλιν, ξέρεις το σύνθημα;»

«Και βέβαια το ξέρω!» είπε ο Κόλιν.

«Βάζω στοίχημα πως δεν το θυμάσαι!» τον προκάλεσε ο Τζακ.

«Το θυμάμαι και το παραθυμάμαι! Είναι “Βεντσε-σλάς”» είπε ο Κόλιν. «Την πάτησες, Τζακ, αν νόμιζες, στ' αλήθεια, πως δεν το ήξερα!»

«Σ' ευχαριστώ που μου το θύμισες» είπε χαμογελώντας ο Τζακ. «Το είχα ξεχάσει, αλλά μην το πεις στον Πίτερ. Πάμε τώρα από το μονοπάτι. Κοίτα τα αρχικά των Μυστικών Εφτά στην πόρτα της αποθήκης!»

Χτύπησαν την πόρτα.

«BENTΣΕΣ/ΑΣ!» φώναξε δυνατά ο Κόλιν.

Η πόρτα άνοιξε στη στιγμή και φάνηκε το αγανακτισμένο πρόσωπο του Πίτερ.

«Τι σ' έπιασε και φωνάζεις έτσι; Θέλεις όλοι στο χωριό να μάθουν το σύνθημά μας, χαζοχαρούμενε;»

«Συγγνώμη» είπε ο Κόλιν μπαίνοντας. «Έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει κανένας άλλος τριγύρω για να τ' ακούσει».

«Βεντσεσλάς!» μουρμούρισε και ο Τζακ, βλέποντας ότι ο Πίτερ δεν τον άφηνε να προχωρήσει χωρίς το σύνθημα.

Η πόρτα έκλεισε και τα εφτά παιδιά τακτοποιήθηκαν στις θέσεις τους. Ο Πίτερ και η Τζάνετ βολεύτηκαν στις γλάστρες. Όλοι οι άλλοι κάθισαν στις κούτες.

«Τέλειο μέρος για συναντήσεις» είπε ο Τζορτζ. «Ζεστό, βολικό και όχι πολύ κοντά στο σπίτι».

«Ναι. Θα συμφωνήσω, παιδιά, το κάνατε πολύ ωραίο» συμπλήρωσε η Μπάρμπα. «Ακόμα κι αυτό το μικρό κουρτινάκι στο παράθυρο».

Μια παρέα θαρραλέων παιδιών ξετρελαίνονται να λύνουν μυστήρια και σκοτεινές υποθέσεις μαζί με τον σκύλο τους τον Σκάμπερ. Αυτοί είναι οι Μυστικοί Επτά, μία από τις δημοφιλέστερες σειρές της πολυβραβευμένης Ένιντ Μπλάιτον που έχει αγαπηθεί από εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο.

Οι Μυστικοί Επτά περνούν το πρωινό τους παίζοντας χιονοπόλεμο και φτιάχνοντας χιονάνθρωπους. Το βράδυ ο Τζακ ανακαλύπτει ότι έχει χάσει το σήμα του. Επιστρέφει κρυφά στο πάρκο για να το βρει και μένει κατάπληκτος από ένα περίεργο φορτηγό που ξεφυτρώνει από το πουθενά και από τους παράξενους ήχους που γεμίζουν την ήσυχη νύχτα. Τι ρόλο παίζει ο μυστηριώδης επιστάτης που παριστάνει τον θεόκουφο; Και τι είναι αυτές οι φωνές που ακούγονται από το έρημο αγροτόσπιτο;

www.minoas.gr

9 786180 220063
ISBN 978-618-02-2006-3
ΚΩΔ. 22473

7+